І чужому научайтесь, й свого не цурайтесь... Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
в Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
в Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXI. Ч. 178. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК — ЧЕТВЕР, 3-го ЖОВТНЯ 1974 — ЦЕНТІВ 20 CENTS — JERSEY CITY and NEW YORK — THURSDAY, OCTOBER 3, 1974 — No. 178. VOL. LXXXI.

У СОВЄТСЬКІЙ КАТОРЗІ: ВАЛЕНТИН МОРОЗ ГОЛОДУЄ

ДЕНЬ ГОЛОДІВКИ

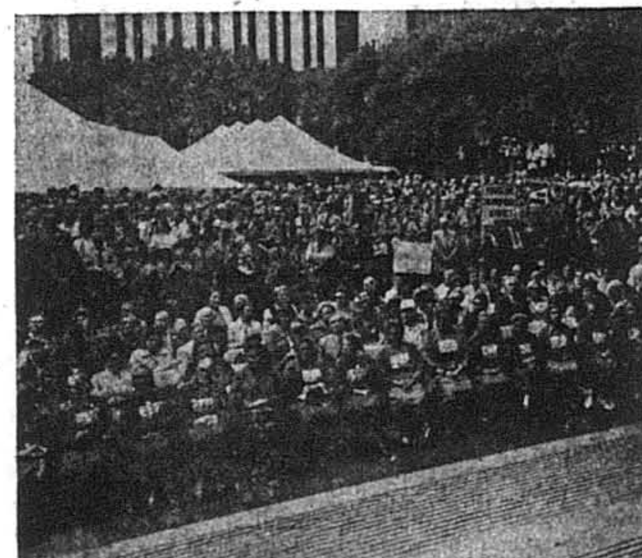
95

КОНГРЕСМЕН КАЧ В ОБОРОНІ ВАЛЕНТИНА МОРОЗА

Як уже коротко інформовано, під час великої Української Всенаціональної Манніфестації в Ню Йорку минулої неділі, головним промовцем був конгресмен Едвард Кач, якого і видно на цій фотознимці під час його виступу. Конгресмен Кач заповів, що він і його колеги-законодавці в Конгресі зроблять все можливе, щоб З'єднані Стейти не признали Совєтському Союзові статусу уприлейованої держави в торговельних відносинах, аж доки Совєтський Союз не зобов'яжеться респектувати людські права всіх своїх громадян і не звільнить Мороза та інших безвинно ув'язнених. Побіч конгресмена Кача стоїть д-р Володимир Душник, який проводив програмою зібрання.

(Фото: Василь Тершаковець)

Тисячі народу, в цьому багато молоді, з увагою слухали промовців під час недільної манніфестації в Ню Йорку з вимогою негайного звільнення Валентина Мороза. У першому ряді були жінки, які попередили манніфестацію кількаденною голодівкою солідарности з голодуючим у совєтській в'язниці Валентином Морозом.

(Фото: Осип Старостяк)

ДЖОРДЖ МІНІ ТАВРУЄ СОВЄТСЬКИЙ СОЮЗ ЗА ПОРУШУВАННЯ ОСНОВНИХ ПРАВ ЛЮДИНИ, НАЗИВАЄ АМЕРИКАНСЬКУ ПОЛІТИКУ ВІДПРУЖЕННЯ З СССР САМООБМАНОМ

Вашингтон. — Джордж Міні, президент найбільшої робітничої профспілки Американської Федерації Праці і Конгресу Індустріяльних Організацій, виступив на форумі Сенатської комісії для справ зовнішньої політики із незвичайно гострою і уаргументованою критикою теперішнього курсу американської політики у взаєминах з СССР, називаючи започатковану попереднім президентом Ніксоном політику відпруження (детанту) — політикою однобічного апізменту. Джордж Міні видвигнув вимогу, щоб у взаєминах з СССР американський уряд стосував тверду політику, вимагаючи за всякі американські поступки рівноварті совєтських концесій.

Американський робітничий лідер виразно підкреслив, що він не є проти самої концепції політики відпруження, але — підкреслив він у своїх свідченнях — „ми є за справжній детант. Ми є за детант, в якому Совєтський Союз заперестане свою ідеологічну війну проти Заходу. Тільки тоді ми можемо реалістично надіятися на зменшення міжнародного напруження. Ми є за детант, в якому Совєтський Союз виявить чесну готовість припинити перегони у зброєнні і зрезигнує зі своєї мети здобути воєнну перевагу. Ми є за детант, в якому потік західної допомоги для Сходу був би зрівноважений вільним потоком людей та ідей у Східній Европі та у Совєтському Союзі".

В оцінці Джорджа Міні теперішня політика щодо СССР побудована на „побожних бажаннях" і витворила на Заході „наївну ейфорію". В СССР політику відпруження сприймають дуже холодно, з вирахованістю і з точним пляном підірвати силу ЗСА та Північно-Атлянтійського Оборонного Договору, як засіб ідеологічної війни і шлях, на якому можна буде досягнути остаточну і повну воєнну перевагу над Заходом. Американський „великий бізнес" надіється на зиски з політики відпруження і ради цих зисків — заявив Міні — американські підприємці готові не бачити цього всього і того, що в СССР порушуються основні права людини та продовжує існувати насильницький і негуманний режим.

Джордж Міні поінформував Сенатську комісію, що очолювана ним профспілкова організація протиставиться пляновї надання Совєтському Союзові статусу уприлейованої держави у взаєминах з ЗСА, а також противиться поширенню торговельних зв'язків з СССР та уділюванню Совєтському Союзові позичок на низькі відсотки. СССР не заінтересований в тому, щоб експортувати свої добра до ЗСА, а щоб дістати американську технологію та кредити. „Що я бачу, це однобічна дорога, на якій Совєтський Союз намагається зберегти всі свої політичні цілі, які у своїй основі є протилежні Заходові і одночасно набути від Заходу потрібну йому (Совєтському Союзові) технологію, щоб вирівняти катастрофальні економічні наслідки тоталітарного плянування" — заявив Джордж Міні. Він також нагадав, що Експортно-Імпортний Банк забезпечує СССР у потрібні фонди на 6 і 7 відсотків в той час, коли американський громадянин, який мусить ці позички для СССР фінансувати, платячи податки, не може дістати позички на купівлю хати, а як таку позичку дістане, то мусить платити 10 і більше відсотків.

СЕНАТ ПРОГОЛОСУВАВ ПРИПИНИТИ ДОПОМОГУ ДЛЯ ЧІЛЕ

Вашингтон. — У вівторок, 1-го жовтня, Сенат проголосував припинити військову допомогу для Чіле, припинити експорт штучних погноїв для Південного В'єтнаму та підтвердив своє попереднє рішення припинити військову допомогу Туреччині, не зважаючи на те, що президент Джеральд Форд попередив законодавців, що зголосить „вето" проти такого законопроєкту. Ці обмеження в закордонній допомозі були проголосовані Сенатом у формі додатків до загальної резолюції, яка має на меті призначити фонди на різні програми федерального уряду. Пропозицію припинити військову допомогу для Чіле була внесена демократичним сенатором Едвардом Кеннеді із Масачусетс, який заявив, що військовий уряд цієї південноамериканської країни продовжує нарушувати людські права своїх громадян, застосовуючи навіть тортури відносно політичних в'язнів. Ціла резолюція Сенату тепер піде до спільної комісії обох Палат Конгресу для полагодження розбіжностей, бо хоча Палата Репрезентантів також проголосувала припинити військову допомогу для Туреччини з огляду на її військове вторгнення на Кипр, то не проголосувала припинення допомоги для Чіле та Південного В'єтнаму. Сенат також проголосував збільшити на 200 мільйонів долярів економічну допомогу для Ізраїля та перемінити 100-мільйоновий торговельний кредит для цієї країни на субсидію на мілітарні цілі.

Коментатори вважають останні рішення Сенату та Палати Репрезентантів важливими програми Білого Дому. Деякі твердять, що пропозиція припинити військову допомогу Туреччині підірве старання державного секретаря Генрі Кіссінджера полагодити Кипрську кризу шляхом переговорів.

У Східній Европі є догідне поле для місійної праці, твердить кардинал С. Вишинський

Рим. — В часі дискусії на Синоді католицьких єпископів, що почався тут 27 вересня, з довшою промовою виступив голова Католицької Церкви в Польщі кардинал Стефан Вишинський, який вказав на це, що на території під комуністичним пануванням релігія не ліквідована і що серед населення країн у сфері впливів Москви продовжує зберігатися живе зацікавлення справами Церкви. Східна Европа не є марксистською, як це свідчить комунізм, вона не є монолітною, як її представляють комуністи, вона не є атеїстична, як цього хотіли б комуністи — заявив кардинал. У Польщі подавляюча більшість населення є охрещена. Всюди у Східній Европі є пригожий грунт для церковної і місійної праці.

Як відомо, у цьому Синоді католицьких єпископів беруть участь також Владики Української Католицької Церкви на чолі з Верховним Архиєпископом кардиналом Йосипом Сліпим. „Ню Йорк Таймс" з минулої суботи, 28-го вересня, інформуючи про Ватиканський Синод помістив фотознимку Блаженнішого Верховного Архиєпископа Йосифа, називаючи його Українським Митрополитом Львова, в розмові з кардиналом Вишинським.

Американські і шведські фірми будують готелі в СССР

Київ. — Газета „Молодь України" з 24 вересня інформує, що тут небавом почнеться будова „одного з найбільших в Радянському Союзі" готелів. Такої ж величини два інші готелі будуть побудовані в Москві та Ленінграді. Газета пише, що „нещодавно підписано угоду про будівництво в Москві, Ленінграді та Києві трьох висотних готелів для прийому та обслуговування іноземних туристів за участю американської та шведської будівельних фірм".

Готель у Києві буде побудовано у лівобережній частині міста, на вулиці Раїси Окіпної, в районі станції метро „Лівобережна". Висота готелю на 25 поверхів і він зможе прийняти до одної тисячі гостей. Згідно з інформацією „Молоді України", „протягом жовтня-листопада цього року зарубіжні фірми мають подати на розгляд технічну документацію, а початок будівельних робіт очікується вже в першому кварталі наступного року".

Канадський уряд оприлюднив плян боротьби з інфляцією

Оттава. — У так званій Троновій промові, якою відкрито нову сесію Парляменту, головний суддя Канади Бора Ласкін у понеділок, 30-го вересня, накреслив плян уряду прем'єр-міністра П'єра Еллйота Трудо щодо боротьби з всезростаючою інфляцією. Головними засобами цієї боротьби буде зменшення у видатках федерального уряду та збільшення продуктивности в різних секторах канадської економіки. Коментатори вказують, що Ліберальна партія прем'єр-міністра Трудо правдоподібно зможе провести свої пляни в життя, бо у виборах минулого липня здобула більшість у Палаті Громад.

У Троновій промові канадський уряд також накреслив пляни зреформування пенсійної системи, запропонував нові закони, які мали б охоронити споживачів, обіцяв допомогти тим канадцям, які хочуть стати домовласниками, заповів поліпшення в крайовій транспортаційній системі та накреслив пляни встановити кращі відносини між федеральним і провінційними урядами. Мають бути також пороблені кроки, які „скріпили б незалежність Канади та її почуття тотожности" шляхом встановлення нової урядової контролі над „чужоземними бизнесовими та культурними підприємствами". Як відомо, Канада хоче обмежити впливи ЗСА на її економіку та культуру.

Колишній президент Ніксон пройде ряд медичних обслідувань

Лонг Біч, Каліфорнія. — Речник Меморіял Медикал Сентер у неділю, 29-го вересня, повідомив, що колишній президент Ричард Ніксон перебуватиме в цьому шпиталі ще принаймні тиждень, бо мусить пройти ряд медичних обслідувань, які мають на меті виявити, чи ліки, які досі приймає, мають бужий вплив на виліковання запалення жил у лівій нозі та чи згусток крови у його легенях розпускається під вливом цих ліків. Як відомо, Ричард Ніксон пішов до шпиталю в понеділок, 23-го вересня, на лікування запалення жил, а два дні пізніше виявилося, що згусток крови продістався вже з ноги до легенів. Д-р Джон Лангрен, який опікується колишнім президентом в цьому шпиталі, заявив, що згусток крови не заподіяв шкоди клітинам легенів та що є всі вигляди, що ліками поцілять розбити цей згусток, бо вже у вівторок, 1-го жовтня, виявилося, що він розходиться, але додав, що кол. президент ще мусить пройти ряд обслідувань. Одне з обслідувань повинно виявити, чи це запалення жил („флефіт") не спричинене підхованим раком, що часами трапляється, хоча дуже рідко.

Чжоу Ен-лай взяв участь у відзначуванні річниці комуністичної влади в Китаї

Пекін. — Агентство Ройтерс повідомило, що 30 вересня в урочистому відзначуванні 25-річчя з дня встановлення в Китаю комуністичного режиму взяв участь також прем'єр-міністер Чжоу Ен-лай, який від кількох місяців перебував на лікуванні. Чжоу Ен-лай був присутній і промовляв тільки на бенкеті напередодні самих святкувань 1 жовтня і відтак по закінченні бенкету повернувся знову до лікарні. На цьому прийнятті у Великій палаті народу були присутні крім Чжоу Ен-лая всі інші члени китайського Політбюра за винятком самого Мао Тсе-тунга та одного з його заступників Лі Тег-шенга.

Цьогорічне відзначування комуністичного перевороту в Китаю має окреме значення у зв'язку з продовжуваною „культурною революцією" в країні і одночасно з очевидною необхідністю створити передумови для впорядкованого передання влади в руки молодшого покоління, враховуючи той факт, що провідні діячі комуністичного Китаю досягнули, або є близько 80-го року життя. У китайських газетах і журналах з нагоди 25-річчя появилися редакційні статті, в яких говориться про те, що „змінити потраса ючі землю, мали місце в Китаю на протязі останніх 25 років..."

ПОЧАЛАСЯ ВОТЕРГЕЙТСЬКА СУДОВА РОЗПРАВА

Вашингтон. — У вівторок, 1-го жовтня, тут почалася судова розправа над 5-ма колишніми співпрацівниками колишнього президента Ричарда Ніксона, яким закидається причетність до спроб затаїти Вотергейтську аферу. Таким чином нарешті дійшла до суду справа, яка протягом двох років спричинювала кризу в Уряді і в країні та 9-го серпня ц. р. змусила Ричарда Ніксона зрезигнувати з посту президента.

Обвинуваченими в спробах затаїти цю аферу є колишній генеральний прокуратор Джон Мічелл, колишній шеф персоналу Білого Дому Г. Р. Галдеман, колишній головний дорадник для внутрішніх справ Джон Ерліхман, колишній правний дорадник Комітету для перевибору Президента Кеннет Паркісон і колишній асистент генерального прокуратора Роберт Мардіян. Деяким із обвинувачених також закидається кривоприсягу та ряд інших проступків. Якщо лава присяжних рішила б, що вони винні, то, наприклад, Джон Мічелл може бути засуджений на 30 років ув'язнення, а найменшу кару може дістати Роберт Мардіян, бо тільки 5 років тюрми.

Вівторкова сесія суду була до великої міри присвячена виборові кандидатів до лави присяжних, яка має вирішувати вінність чи невинність обвинувачених. Федеральний суддя Джон Сіріка із покликаних 155-ох можливих кандидатів у вівторок відкинув 90. Перепитування кандидатів до лави присяжних продовжуватиметься в наступних кількох днях. Суддя Сіріка заявив, що судова розправа може потривати до Різдва, або й довше. Він також відчитав список можливих свідків, між ними згадуючи прізвища колишнього президента Ніксона, державного секретаря Генрі Кіссінджера та коло 100 інших осіб.

В Ром, Н. Й. відзначено бенкетом 80-річчя УНСоюзу

Ром, Н. Й. — Минулої суботи, 28-го вересня, місцева українська громада відзначила бенкетом 80-річчя Українського Народного Союзу. В бенкеті, що його влаштував місцевий Відділ УНСоюзу — Братство св. Михаїла, взяло участь 200 осіб, членів УНСоюзу та місцевих діячів. З цієї нагоди УНСоюз нагородив почесною грамотою довголітнього секретаря 121-го Відділу Олексу Гадза, а ряд членів почесними таблицями за 50 років членства.

Головний секретар УНСоюзу Володимир Сохан вшанував у своєму слові на бенкеті піонерів УНСоюзу та висловив признання теперішньому секретареві 121-го Відділу Карлові Кобіто за його досягнення в організаційній праці. Він вручив чека на 1,000 дол. нагороди, що його виграла Марія Е. Валь, приділана до УНСоюзу в конвенційній кампанії, матері цієї членки Стефанії Матавієвській, та почесну таблицю за 50-літнє членство Олександрі Цмайло.

Проводив бенкетом, як майстер церемонії, секретар Відділу Карло Кобіто, який представив почесних гостей і ряд визначних громадян міста. Коротким словом привітала теж прияв них на бенкеті гостей Тереса Грецук, предсідниця Відділу, а о. Н. Санамага започаткував бенкет молитвою. Підготовкою та влаштуванням бенкету займалися члени місцевого Відділу УНС — Братства св. Михаїла: секретар Карло Кобіто, С. Матавієвська, І. Фіцик, А. Яворська, Ф. Кервацич, П. Стехнович, Т. Грецук і М. Тибінко. Після бенкету відбулася забава.

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу в Рочестері відбув наради

Рочестер, Н. Й. — В суботу, 28-го вересня тут в залі Українського Американського Клюбу представники 7-ми Відділів УНСоюзу Рочестерської Округи відбули організаційні наради. Їх відкрив і ними проводив голова Округи Василь Гузар, а обов'язки секретаря сповняв союзовий піонер Константин Шевчук. Вікриваючи наради, голова привітав приявних, між ними головного організатора Степана Гавриша та обласного організатора Василя Оріховського.

На денному порядку нарад були дві головні справи: ювілейна організаційна кампанія і справа Боргових зобов'язань. Степан Гавриш з'ясував стан УНСоюзу в ділянках організаційній та фінансовій, звернув увагу на здорову фінансову господарку УНСоюзу та подав обширні вияснення відносно Боргових зобов'язань. Доповідь він закінчив закликом до секретарів до наполегливої праці, щоб дійти до наміченої мети — здобути 6,000 членів і дійти до рекордового числа в ювілейному році — 90.000 членів.

Обласний організатор Василь Оріховський провів аналізу організаційних здобутків Округи та поодиноких Відділів за останніх вісім з половиною місяців. Він

(Закінчення на стор. 3-ій)

Відділи УНСоюзу Округи Боффало виконають своє організаційне зобов'язання

Боффало, Н.Й. — Тут в неділю 29 вересня, відбулися в залі Українсько-Американського громадського клюбу організаційні наради 10-ти Відділів Округи Боффало, на яких найбільше уваги віддано ювілейній кампанії УНС, при чому Округи зобов'язалися виконати свою організаційну квоту, яка виносить 100 нових членів.

Наради відкрив і ними проводив голова Округи мгр Атанас Кобрин, а обов'язки секретаря сповняв мгр. Іван Гаврилюк. Відкриваючи наради, голова Округи привітав приявних представників Відділів та гостей, між ними голову Відділу УККА Василя Шарвана, головного організатора УНС Степана Гавриша, обласного організатора Василя Оріховського, заслуженого союзового піонера Округи Миколу Гнатів та представника з Ірії в Пенсільвенії пані Вікторію Ванську, яка мала нагоду перший раз бути учасником союзових нарад.

Запрошений до слова Степан Гавриш, головний організатор УНС, в першу чергу представив організаційний і фінансовий стан цілости УНСоюзу, заторкуючи справу Української Будівлі та Боргових зобов'язань. Порушуючи працю організаційного і фінансового відділів він на фактах вказав, що господарка УНС є стабільна, що сума життєвого забезпечення збільшається, як і збільшуються постійно вплави з членських вкладок та загальне союзове майно. Заторкуючи справу Боргових

(Закінчення на стор. 3-ій)

ЄВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Подвійна мораль

Генеральна Асамблея Об'єднаних Націй значною більшістю голосів, бо аж 98 проти 23 при 14 здержаних, схвалила резолюцію, на основі якої відкинула вірчі грамоти делеґації Південноафриканської Республіки. Одночасно майже одноголосно Генеральна Асамблея ОН вирішила передати справу статусу Південної Африки у відношенні до ОН на розгляд Ради Безпеки. Причина внесення і схвалення таких резолюцій проти Південної Африки випливає з того, що, мовляв, уряд Південної Африки систематично порушує постанови хартії ОН, а в першій мірі постанови Загальної декларації прав людини. На цій основі делеґати африканських держав не тільки самі обстоювали резолюцію про відмову визнати уповноваження делеґації Південної Африки, але зуміли знайти підтримку в інших держав, зокрема в СССР та в совєтських сателітах.

Ніхто не буде оспорювати, що політика расової сеґреґації, яку проводить уряд Південної Африки у своїй країні, є порушенням основних прав людини. Таким же порушуванням основних прав людини є політична й економічна дискримінація великої частини населення Південної Африки. Справа, однак, не в цьому і не в резолюції, яку схвалила Генеральна Асамблея ОН, засуджуючи цим самим фактично політику уряду Південної Африки, а в тому, що такий прийом застосовано на форумі Об'єднаних Націй тільки щодо Південної Африки.

Цілком справедливо відзначив це представник Південної Африки, запитуючи делеґатів Генеральної Асамблеї, чому тільки до Південної Африки стосується така засада, а не до інших держав і справ. Думку південноафриканського делеґата можна і треба поширити, враховуючи той простий факт, що серед держав, які голосували проти Південної Африки, були СССР, Українська ССР, Білоруська ССР, режими яких винні у ще більшому і жахливішому нарушуванні основних прав людини, як режим Південної Африки. Справа стоїть так: якщо ніхто не оспорює вірчих грамот делеґацій режимів СССР, УССР, БССР і всіх совєтських сателітів, то тоді немає ні формального, ні фактичного права оспорювати вірчі грамоти уряду Південної Африки. Якщо так не є, то тоді на форумі Об'єднаних Націй зобов'язує подвійна мораль, що дуже зле засвідчує про цю міжнародну установу, яка нібито має стояти на сторожі міжнародного правопорядку, справедливости і світового миру.

Цікавий експеримент

Недавно преса подала до відома, що голови Демократичної та Республіканської виборчих комісій в Сенаті підписали контракти з фірмою „Америкен Ентерпрайс Інститут", якими зобов'язалися відбути чотири публічні дебати, присвячені обговоренню головних різниць між програмами цих двох американських партій. Під час цьогорічної виборчої кампанії демократичний сенатор Лойд Бентсен із Тексасу та республіканський сенатор Вілліям Брок із Теннесі мають публічно дебатувати в Лос Анджелесі, Бостоні, Чикаґо та в Атланті, Джорджія. Фірма „Америкен Ентерпрайс Інститут" плянує записати ці дебати на телевізійні й магнетофонні стрічки та продати їх близько 400 телевізійним і радіовим станціям для передання майже по цілій Америці.

Цікавий цей експеримент дасть обом партіям нагоду представити свої становища відносно важливих внутрішніх і міжнародних питань, а виборці ЗСА, довідавшись про конкретні програми обох партій, зможуть вчинити правильний вибір між кандидатами цих партій, а не будуть змушені базувати свої рішення на платних телевізійних оголошеннях, які дуже часто є тільки пустословними гаслами.

Треба зазначити, що ніхто не сподівається, що ці дебати між сенаторами Бентсеном і Броком цілком зліквідують недоліки в дотеперішніх способах ведення передвиборчих кампаній. Можна також вказати на те, що Демократична й Республіканська партії справді є конґльомератами різних елементів, а не так званими „ідеологічними" партіями, й тому сенатори Брок і Бентсен не зможуть завжди точно окреслити становищ їхніх партій відносно окремих питань. Не можна також не погодитися із критикою деяких коментаторів, що ці дебати викликали б більше зацікавлення між виборцями, якщо б дискутанти були більш відомі сенатори, ніж Брок й Бентсен. Але все ж таки ці публічні дебати, передавані майже 400 телевізійними та радіостанціями будуть цікавим експериментом, яких може стати першим кроком до зреформування теперішніх методів ведення передвиборчих кампаній.

М. Платковський

ВТІЛЕННЯ БОЛГАРІЇ ДО СССР?

Пригадуються д и с кусії, які відбувалися вже яких 8-10 років тому поміж прихильниками і противниками т. зв. реалітетів серед українців. Було це ще перед тим, як книжка Чорновола й дальші матеріяли з України розвіяли всякі надії серед деяких українських кіл на „лібералізацію" в СССР. Тоді наші прихильники „реальної політики" твердили, що в Україні і в цілому СССР вже майже немає переслідувань інакшемислячих і що Україна прямує до того, щоб здобути собі статус сателітів. І при цьому іронічно запитували противників „реалітетів", чи вони не вважають також, що здобуття совєтською Україною статусу сателітів було б корисне для українського народу.

На це противники „реальної політики" — якщо їх не збито, як то кажуть, з пантелику — відповідали, що, звичайно, здобуття статусу сателітів було б певним поступом для сьогоднішньої України у формі УССР. Але, якщо б це сталося, то це не звільнювало б українських патріотів від дальшої боротьби за повне унезалежнення від Москви — так, як це роблять представники сателітних народів (поляки, мадяри, чехи і т. д.), бо ж їх країни перебувають також у повній залежності від диктату з Москви. А до того ще можна з певністю твердити, що совєтська Україна ніяк не буде спроможна здобути статусу сателітів якимсь мирним шляхом, бо на це ніколи не дозволить Москва: якби така можливість справді виникла, то це означало б повне захитання совєтсько-російської імперії і тоді непотрібно було б здобувати статус сателітів, а просто відновити незалежну українську державу.

За короткий порівнюючи час ситуація стала зовсім ясною: хто тепер — після відвертого повороту внутрішньосовєтської політики до сталінізму — може твердити про якусь лібералізацію режиму в СССР або про можливості здобуття для УССР статусу сателітів?! Тепер спостерігаємо щось зовсім протилежне: небезпеку для сателітних країн бути втіленими, як союзні республіки, до СССР. Така небезпека нависла в першу чергу над Болгарією. Про це вже пишуть і коментують це явище деякі західньоевропейські часописи.

Вже давно Москва вихваляла Болгарію, як зразкову державу к о м у ністичного бльоку, яка в усьому йде на руку совєтським директивам і з якою, мовляв, немає ніякого клопоту. Зі свого боку комуністичні лідери в Болгарії підкреслювали потребу якнайактивнішої співпраці з Москвою. Саме тепер, з нагоди 30-ліття встановлення в Болгарії комуністичного режиму, ці взаємні похвали і підкреслювання якнайтіснішої співпраці стали дуже голосними. Цікава подробиця: вже віддавна діти болгарських народних шкіл вчилися російської мови, починаючи з 5-ої кляси. Тепер російська мова стає обов'язковою від 3-ої кляси, так що на ділі Болгарія стає двомовною країною.

На якісь спеціяльні пляни Москви щодо Болгарії вказують і вперті її домагання одержати для себе коридор до Болгарії через румунську територію, чому з усіх сил противиться лідер румунських комуністів Чауческу. Звичайно, якщо Болгарія має бути включена до СССР, то було б значно догідніше мати до неї доступ не тільки морським шляхом.

Всі згадані факти в сполученні з тим, що в промовах як московських, так і болгарських комуністів, все частіше вживається термін інтеграція", вказує на те, що, може, справді Болгарія матиме „щастя" стати одною з республік СССР. Для неї це не було б якоюсь великою зміною, бо і так Москва всевладно панує на її території. Але для світової, а тим більше европейської констеляції, це означало б не абияку небезпеку.

Справа з Болгарією свідчить про зовсім інший розвиток подій, ніж його нібито передбачали наші прихильники „реалітетів". Якби Румунія була змушена погодитися на територіяльний коридор з СССР до нової совєтської республіки, Болгарії, то чи і її не чекала б скорше чи пізніше, не зважаючи на її спротив, та ж сама доля. А що далі з іншими сателітами — Польщею, Угорщиною, Чехо-Словаччиною? Що далі і з Югославією, де проробляють свою підступну роботу совєтські агенти? Що далі з з Альбанією і Грецією, а значить і з рештою басейну Середземного моря, якщо безпосередньо на їх кордонах постануть нові, „інтегровані", республіки СССР? І що далі з цілою західньою Европою, коли вона матиме супроти себе не Варшавський пакт, в якому таки так чи інакше мали слово держави - сателіти, а єдиний СССР, який до решти „зінтеґрує" всі сили нинішнього комуністичного бльоку? І що, зрештою, буде з поневоленими, нині, приналежними до СССР, неросійськими народами і, повторюємо, з надіями деяких наївних українців на те, що УССР майже здобути статус сателітів?!

Можна думати, що саме в цей момент, коли Москві йдеться про добре закінчення т. зв. Европейської Конференції Безпеки і Співпраці, до творення нових республік СССР не дійде. Але треба усвідомлювати собі, що тенденція в цьому напрямкові безумовно існує. І що ж може проти цього вдіяти західній світ, якщо втілення до СССР будуть здійснюватися (не інакше!) згідно з великим бажанням і при ентузіязмі тих, які стануть жертвами „ощасливлення" з боку Москви!

Д-р Ю. Шумовський

ЧЕРВОНІ КОНКУРЕНТИ НА ЧОРНОМУ КОНТИНЕНТІ

Від часу постання в Африці і на Сході незалежних держав, від часу звільнення тих територій від військ, адміністрації і якої б то не було політичної контролі колишніх окупантів тих країн: французів, англійців, бельгійців, голляндців, португальців та еспанців, — почалась інтенсивна інвазія чужинців з країн комуністичного бльоку до цих новостворених і незалежних держав та народів. Раніше, під час колоніяльної окупації, колоніяльна влада пильно оберігала свої колоніяльні країни від чужих впливів чи пропаґанди й то головним чином збоку комуністичних держав.

Сьогодні положення та ситуація зовсім змінилась. Дві потужні комуністичні держави — СССР та Червоний Китай використовують усі можливості, щоб охопити сітями своєї пропаґанди (різного виду) і опанувати країни Африки й Азії і зробити їх неоколоніяльними сателітами. Величезні грошові суми кидає СССР на фінансування тих країн, багато індустріяльного матеріялу з СССР та сателітних її країн пересилається до Африки і сотки, як не тисячі спеціялістів, інструкторів з науки і техніки, військової стратегії, а то й звичайних політруків та аґентів, приїжджає в країни Африки для виповнення своєї таємної місії, яку наклала на них їх комуністична партія та уряд. Можемо цілком об'єктивно ствердити, що в деяких країнах Африки, і то серед арабських народів чи серед негрів, — совєтські впливи і фінансова допомога таки зробила своє діло. Деякі новостворені африканські держави підпали цілком або частинно під політичний вплив СССР. Але тут склалась зовсім нежданa подія. СССР на Чорному Континенті зустрів на дорозі до опанування світом, зокрема в бажанні опанувати країни Африки, великий спротив і труднощі не тільки збоку самих народів і держав Африки, але й від дуже поважного конкурента і тепер запеклого ворога — Червоного Китаю.

Цей конкурент становить не абияку перешкоду для політики СССР у цих країнах і приносить Совєтському Союзові великий клопіт. Щоб краще розглянути та уявити так складну ситуацію в комуністичній пропаґанді і боротьбі за першість на Чорному Континенті, я подаю бодай коротко найважливіші факти з актуального стану та подій, а читач зробить свої висновки.

Перш за все, щодо африканських народів, то вони з історичних часів були волелюбними і п р о в адили численні війни поміж собою за племінну, національну та релігійну свободу, за територіяльну і політичну самостійність та незалежність. У соціяльній структурі у негрів Африки постійно панував феодальний устрій, панування старших, могутніших родів над меншими і слабшими, та їх королі, царки й релігійні провідники мали величезний вплив на нарід та надзвичайну пошану від нього. Негри споконвіку любили свою земельну власність, свій клаптик землі, дикі простори пустині чи савани чи джунґлі. Самі вони ними володіли і їх обробляли. Скотарі їхні вирощували та пильнували свої величезні отари худоби, з продажу якої вони мали не абиякі доходи.

Негри звикли до своїх родинних традицій та релігійних культових звичаїв, церемоній та поглядів і особливо до своїх т. зв. таємничих організацій „соціете сакре". Попередня колоніяльна влада до цих, цілком внутрішніх справ життя негрів, не втручалась, а християнські місії назагал не мали великого успіху, та до них негритянське населення ставилось завжди ввічливо, гостинно, але з недовір'ям. Колоніяльну владу тоді цікавила лише експлуатація матеріяльних, економічних ресурсів колоніяльних країн та їх живої фізичної сили. Колонізаторів приваблювали мінерали, бавовна, деревина та сільськогосподарська продукція цих країн, а не їх релігійні традиції чи їх внутрішній соціяльний устрій та потреби.

Однак, такі особи як Швайцер та інші подібні йому европейці, залишили для африканців цінний спогад та велику допомогу, осягнувши покращання умов життя і розвою цивілізації. Африканський нарід, племена, родина жили включені в русло свого патріярхального життя і традиції, пов'язаних з їх власною соціяльною та релігійною структурою. Були спокійні і вдоволені з цього, що існувало.

Не знали негри ні колхозів, ні антирелігійної пропаґанди, ні нищення особистого „я" і особистої свободи, до чого торкнулась там негайно комуністична пропаґанда СССР і стала провадити різні у цім напрямі реформи. Тому цілком зрозуміло, що новим впливам комуністів, і їх ідеям там відразу спротивилось усе громадянство, а зокрема люди, які мали й родинну владу, пов'язану з традиціями ще зі старих часів. Хоча африканці в деякій мірі користають з допомоги комуністичного бльоку, проте це діється обережно та з певним застереженням.

Із постанням незалежних держав у африканських народів назріла потреба модернізації життя: промислу, індустрії, будівництва, соціяльного, медичного забезпечення та мілітарної оборони цих країн. Тоді ЗСА і вся Західня Европа негайно прийшли на допомогу молодим країнам і багатьом бідним народам Африки; вони ще й сьогодні користають з цієї допомоги. Одні з них роблять це дякуючи, з певною умовою, а інші без жадної подяки та зобов'язань політичного характеру. Незабутній президент ЗСА Джон Кеннеді зорганізував був корпус миру, який щиро віддався своєму покликанню і ідеї на Чорному Континенті, а деякі африканські народи та держави зрозуміли та скористали з цієї безкорисної допомоги ЗСА та Заходу. Африканці знають, що тільки Захід та ЗСА щиро та без жадного політичного натиску чи зобов'язань бажають допомогти їм будувати нове й щасливе життя та з бігом часу зрівнятися з технікою, культурою та цивілізацією цілого світу. І так дотепер, ніхто зі Західнього бльоку не торкається чисто внутрішнього їхнього життя та їх державного устрою. ЗСА чи Захід бажають принести їм лише економічний та культурний прогрес та безумовно своїм авторитетом забезпечити їх повну незалежність та неторкальність кордонів.

Інакше, однак, виглядає вплив і інвазія до африканського континенту двох червоних потуг зі сходу. Вони, під претекстом економічної, технічної, культурно - освітньої чи мілітарної допомоги, намагаються головним чином накинути свобідним державам Африки свою комуністичну ідеологію і структуру через впровадження колгоспів, відбирання власностей і влади у місцевих заможних людей, вождів і королів племен та родин. Разом з тим обов'язково провадять антирелігійну аґітацію, руйнують їх традиційні народні релігійні звичаї та соціяльний стан, безумовно торкаються зліквідування так наз. „Соціете сакре" (таємничі товариства) і тим самим викликають ненависть та спротив вождів, королів, знахарів і голів племен африканських народів. Отож на цьому полі і в цім відношенні ці дві червоні потуги зустрілися в Африці не як приятелі та співучасники, а як запеклі вороги. Кожна з тих сторін прикладає всіх зусиль, щоб у овечій шкірі влізти в отару, в середовище народів Африки та вподобатись їм, і тому нема границь

(Продовження на стр. 4-ій.)

НОВИЙ КЛОПІТ СОВЄТІВ: ПОПУЛЯРНА МУЗИКА

(М.Р.) „Літературная Газета" виступила проти західньої популярної музики тому, що вона „готова угробити стару культуру людства, всі його прагнення і здобутки духової творчости". Це тому висловив такі сантиментальні погляди музичний критик, бо ця музика втішається великою популярністю серед совєтської суспільности, головно ж серед молоді. І хоч офіціяльні пропаґандисти висловлюють свою лють проти популярної музики Заходу, то переслані і перепачковані платівки „Бітлс", „Осмодс" і інших п р о д а ю т ь с я на толкучці по кількадесят карбованців (рублів) за штуку. Туристи не можуть дати своїм приятелям чи знайомим у СССР ніякого кращого подарунку як довгограюча платівка з „поп" або „рок" музикою. Нема сумніву, що частина тієї гострої критики популярної музики походить від старих знавців музики, які колись відогравали велику ролю в СССР, як напр. Леонід Утьосов, диригент джазової оркестри з початків 30-их років. Вони не долюблюють ті найновіші музичні відхилення. Для них ця музика є дійсно несмачна, а навіть дика. Дехто недолюблює її попросту за її крикливість і шум. Одначе це маленька частина нападів проти популярної музики в порівнянні з нападами на неї, які появляються в пресі. Та що більше виступає преса проти деяких представників тієї музики, то більше зростає в СССР їх популярність, бо так посередньо преса реклямує їх безкоштовно.

Критик у тижневому додатку до „Нового Времені" накинувся на Осборнову групу, заявляючи, що вона „не внесла нічого до світової музики, бо вона сама не має власного стилю". Ще їдкіше заявляє він далі: „Якщо п'ять літ тому співаки мусіли мати бодай трошечки таланту, щоб відзначитися, то все, чого вони потребують сьогодні, це бути гарним з лиця і мати сотні тисяч долярів задля популярности". Про групу „Блек Сабат" сказав цей критик, що вона „здобуває признання головно завдяки настирливому й голосному ритмові". Совєтські ентузіясти цієї популярної музики, яких дуже дратують такі напади на їх улюбленців, кажуть, що крім загальної критики, ще нема якоїсь політики в цій справі, яку робила би верхівка.

Завданням нападів на західню популярну музику є знеохотити совєтську молодь цікавитися тією музикою, а заохотити цікавитися своєю. Одначе є один рід популярної музики, який совєтські критики схвалюють. Це ті групи або особи, які якнайбільш активно протестують своєю музикою в суспільних справах. Негритянські групи також значною мірою одобрюються, бо чи випадало б критикувати суспільного бідолаху. До тих, що їх хвалять, належать „Who", „Kinks" і „Grand Funk Railrod". З-поміж окремих співаків є Піт Сіґер, Рей Чарльз, Аріта Френклін і інші. На самому верху листи повинен би бути Мікіс Теодоракіс, визначний грецький музика і свого часу член комуністичної партії. Цікаво, що серед гарних якостей „Who", згаданих у широкоподаній характеристиці, є зазначений факт, що вони брали участь у фестивалі, зорганізованому паризькою комуністичною газетою „Юманіте". Отже, щоб здобути совєтське схвалення, західні групи популярної музики мусять не лише виконувати як слід свою музику, але й політику.

Тетяна Шевчук

АВТОМ ДО НЮ ЙОРКУ ІЗ САСКАЧЕВАНУ

Спомин у 50-річчя Союзу Українок Америки

Писати спогад про те, що сталося 42 роки тому, річ нелегка. Кожна подія, так як і кожна людина, не існує у вакуумі, себто незалежно у порожнечі, але у зв'язку з різними чинниками того середовища, де вона перебуває у даний час. Отож, щоб цілком зрозуміти та оцінити ту подію, треба нам перенестися умовно до року 1932 і духу того часу.

Пам'ятаймо: що в ті часи подорож автом до Ню Йорку не була звичайним явищем, особливо, коли подорожніми були три молоді жінки.

Що телефон і радіо на провінції у Канаді майже не існували; що жіночих журналів в українській мові зовсім не було; (про „Нову Хату" і „Жіночу Долю", друкованих у Галичині, знав тільки малий гурток тодішньої інтеліґенції).

Що мова про рівноправність жінок з чоловіками була не тільки непопулярна, вона була немислима!

Що зорганізування Централі Союзу Українок Канади із відділами по містах і на провінції стало джерелом просвітлення серед жіноцтва;

Що заходами Союзу вперше появилася жіноча сторінка в одній газеті, писана і редаґована жінками. Редакційна президія складалася з кількох осіб, але ніхто не спішився писати, і так звана „головна редакторка" ламала собі голову кожного тижня, як заповнити ту сторінку. (Я знаю, бо мені припала була та незавидна роля у початкових роках організації).

Отож, коли появилося розголошення про Перший Жіночий Конґрес у Ню Йорку, заряд Союзу і ті з нас, що були активні в організуванні відділів на провінції, були дуже зацікавлені. Про це було багато дискусій з тодішньою головою, Савелею Стечишин. Вона, й інші з централі, збиралися їхати. Може б і я захотіла поїхати з ними?

Та думка „поїхати з ними" не давала мені спокою. Я думала про це день і ніч. Поїхати з ними на Конґрес було б завершенням моїх мрій у той час, бо я була дуже захоплена жіночим рухом. Мені здавалося, що я зумію пробудити і піднести на дусі кожну стрічну жінку, мовляв, не будь тільки жінкою, але й людиною! (вплив Ольги Кобилянської й інших). Ось частина вірша з тих часів:

Жінко, сестро, пробудися!
Всі тепер встають зі сну.
До життя приготовися,
Душу прибери свою.
Жінко, сестро, пробудися!
На широкий світ поглянь.
Він для тебе отворився.
Жінко! Пора скрайня —
встань!

У ті часи я вірила у рівноправність жінки (хоч одверто не говорила про це). Вірила в існування ідеальної людини — жінки і мужчини — десь на світі... Чому ж не в Ню Йорку?

Та я знала, що вигляди на таку подорож для мене були безнадійні. Удова, з двома дрібними дітьми на учительській посаді, не може легковажити таких обов'язків без серйозних наслідків. Я погоджувалася з долею, що така подорож не для мене. Але — мріяти можна!

Була весна. Дні пливли спокійним руслом і я майже забула про Конґрес. Та одного, сонцем осяяного, ранку у травні несподівано появилося на шкільному подвір'ї авто з Саскатуну і я пізнаючи пань Стечишин і Янду та водія, Василя Овсяника, догадалася, що вони пристанули по дорозі на Конґрес. (Чоловіки вищезгаданих пань не дозволили їм їхати у таку далеку і незнану дорогу без протекції, мовляв, у ЗСА повно „ґенґстерів", розбійників і т. п. Отож пан Овсяник, один із старших студентів Інституту імени Петра Могили у Саскатуні, зобов'язався не тільки уважно їхати автом — не більше 35 миль на годину — але й захищати жінок від всякої небезпеки).

Несподівані гості врадували мене, а їхні переконуючі арґументи пристати до них і їхати на Конґрес знову розбудили мою приспану мрію. При їхній допомозі, ми знайшли кваліфіковану заступницю учительки, повідомили мою маму, що жила у сусіднім містечку, і попросили, щоб вона заопікувалася моїми дітьми в часі моєї відсутности, і я писемно повідомила шкільний заряд, що мовляв: зайшла дуже серйозна справа в родині і я мушу їхати до Ню Йорку. Полагодивши так справи, я спакувала малу валізку і ми пустилися в дорогу. По дорозі я вступила до банку і вибрала $60.00 (весь мій матеріяльний „маєток" у той час), щоб покрити кошти подорожі і надбання нової сукні. І так на протязі кількох годин зробився переворот у моєму житті на цілий місяць. Імпульсивність? Очайдушність? — може й так. Я знала, що цей крок може коштувати мені мою посаду, а то й навіть учительське свідоцтво. Але я була певна, що другої такої нагоди не буде для мене в житті, і я взяла той шанс. Що буде, те й буде.

Подорож тривала декілька днів. Дороги в Канаді у 1932 році були гідні жалю, і їхати автом більш як 35 миль на годину не було можливо. (На кращих дорогах ми крадькома приспішували їзду аж до 40 миль!).

Пані Савеля заздалегідь уплянувала маршрут подорожі у такий спосіб, що, де тільки було можливо, ми приставали на нічліг у місцевостях, де були відділи Союзу Українок. При тій нагоді ми виступали з промовами, знайомилися з членкинями відділу, а вони з нами. Зустріч з двома членками заряду централі (пані Янда була касиркою у той час) була небувалою оказією і вони вітали нас радісно і гостинно. А довідавшись про нашу мету, не намагалися затримувати нас, а відсилали з щирими побажаннями для всіх учасниць Конґресу.

***

Нарешті, ми у Ню Йорку. Шум, поспіх, безліч прохожих й авт. Пронизливий свист швидкого, мов блискавка, метро. Все це становило яскравий контраст до тихого, неспішного т е м п у життя у Саскачевані. На початку подорожі я зробила була постанову запримічувати і запам'ятати все, все. Але тепер, з напливом нових вражень і спостережень кожного дня, приходилося трудно всіх їх розібрати. З часом вони почали зливатися в одну різноманітну масу пригод.

Нас вітає в першу чергу пані Павлина Авраменко, знайома всім нам ще з днів в Інституті Імени Петра Могили в Саскатуні. Вона гарна, мила і дуже, дуже жіноча.

Нас приміщують на весь час нашого побуту в Ню Йорку в однієї дуже щедрої української господині (на жаль, імени її не пригадую), що опікувалася нами як рідними дітьми.

Через спізнення ми втратили перший день Конґресу, але увечорі був бенкет і баль з танцями для учасниць Конґресу та їхніх партнерів. Та на моє превелике розчарування, баль „стриктлі формал", а в мене нема балевої сукні... Обидві пані стараються потішити мене. Я приглядаюся уважній туалеті обох пань, і вдаю, що все це не робить для мене різниці, для мене важніше відпочити по довгій подорожі, ніж танцювати на забаві (!).

Наступного дня, наради, привіти. Безліч лиць, промов, побажань. Не пригадую докладно, що хто говорив, але пам'ятаю пані Олену Лотоцьку. Її принадна особистість, її зрівноваженість і тактовність зарисува л и с я глибоко у моїй пам'яті. Пригадую дуже гарну Марусю Бек і велике, велике захоплення, що її доповідь викликала у цілому Конґресі. Було багато інших, які справили на мене миле враження, але, на жаль, їх імен не пригадую.

Як „учителька Саскачевану" я не мала активної ролі ні у привітах ні нарадах. Але я слухала і раділа душею, що в останній хвилині вирішила поїхати на Конґрес. Я була рада, що я мала нагоду зустріти так багато визначних людей. Я прийшла до переконання, що без різниці, чи ідеальна людина існує чи ні на світі — і навіть у Ню Йорку — є багато людей з ідеальними прикметами.

(Закінчення на стор. 3-ій)

„Для блага совєтської родини"

Москва. — Газета „Правда" з 28 вересня опублікувала редакційну „Для блага совєтської родини", в якій є подана інформація, що „Центральний комітет КПСС і Рада міністрів СССР розробили і затвердили заходи щодо запровадження допомоги на дітей малозабезпеченим родинам. Ці державні заходи здійснюються з метою створення кращих умов для виховання підростаючого покоління, збільшення матеріяльної допомоги родинам, які мають дітей, підвищення рівня життя совєтського народу. Допомогу будуть виплачувати з 1 листопада 1974 року в розмірі 12 карбованців на місяць на кожну дитину до досягнення нею 8-річного віку родинам, в яких середній загальний дохід на члена родини не перевищує 50 карбованців на місяць. Загальна сума, яку мається виплатити на допомогу, виносить 1,8 мільярда карбованців на рік".

Коментуючи цю постанову, „Правда" пише, що „совєтські люди з почуттям глибокого задоволення сприйняли нове ріщення ЦК КПСС і Ради міністрів СССР, яке позитивно позначиться на родинному бюджеті багатьох трудящих міста і села".

Срібний ювілей Пластової Станиці в Ню Йорку

Здається, це було щойно вчора як Український Пласт в Ню Йорку відзначував 20-річчя своєї діяльности.

Радісно й святочно пластуни всіх поколінь і приятелі Пласту враз із цілою українською громадою переглядали пройдений шлях, робили підсумки й гордилися своїми надбаннями: сотками свого членства, пластовим домом і рядами вихованих у Пластовій Станиці українських передових громадян.

Торжественний апель, бенкет із відзначенням усіх цих, що причинилися до розвитку Пластової Станиці, вдалий вечір самодіяльности пластової молоді й вкінці незатертий доказ двадцяти років безупинної праці — чепурно виданий Альманах 20-річчя — все це залишили цей ювілейний рік в пам'яті.

Але непомітно проминуло в праці нових п'ять років і Пластова Станиця переступає чвертьсторіччя свого існування. Чи багато змінилося за цей прожмуток часу?

Сьогодні — як і вчора — шумить у п'ятницю та суботу під Пластовим Домом, сьогодні — як і вчора — його кімнати та передсінок дзвенять молодечими голосами, а сходи треба б хіба поширити, щоб вмістити усіх прохожих.

І як вчора — так і сьогодні канцелярія Станичної Старшини є свідком десятка нових плянів, проблем, перш усього журби пластових провідників за правильні способи пластового виховання молоді, яка довірена їхній опіці.

Але сьогодні — вчорашні новаки кінчають юнакування, а юнацтво з-перед п'яти років стануло в ряди старшого пластунства до виховної праці та сьогодні... до давніх проблем долучилися нові.

Життя іде вперед, зміняється, мусить бути інакше як вчора, спішить у майбутнє, а ми можемо лише час до часу схопити віддих та короткий момент призадуми. Такий момент прийшов на черґу сьогодні, коли Пластова Станиця непомітно увійшла у свій „срібний" ювілей.

Однак молодь, яка є причиною її існування, не любить ніяких „ювілеїв", не має відношення до споминів. Вона живе сьогоднішнім днем, а іноді думкою яке буде завтра. Вона хоче сьогодні радости й забави, руху й життя.

Якже ж передати її знання про минуле, почуття, що це, що вони сьогодні мають — це висліди двадцятип'ятьрічної праці пластових виховників.

Над способами цієї передачі, над цим, щоб 25 років такого зусилля не пройшло безслідно, без відгуку, застановляється провід Пластової Станиці сьогодні. Саме з думкою про молодь, про її присмність, — Ювілейний Комітет Станичної Старшини розпочинає свою діяльність спільною прогулянкою на оселю Робітничого Союзу „Верховина", де 5-го жовтня відбудеться перший в історії діяльности Пластової Станиці в Ню Йорку — пластовий Фестин.

А далі плянується спільний табір, прогулянку по ЗСА, виступи, зустрічі та ряд інших імпрез, які мають на цілі затіснити співжиття, а рівночасно збуджуючи почуття приналежности до великої пластової родини, що живе й розвивається на терені міста Ню Йорку.

О. К.

ПОХВАЛЬНА ОЦІНКА СПІВУ АНДРІЯ ДОБРЯНСЬКОГО

Ню Йорк. — (в.б.) — Оцінюючи вокальну сторінку („блискучий спів") прем'єри опери Верді „Сицилійські вечори" („I Vespri Sicilliani"), якою Метрополітальна опера в Ню Йорку відкрила свій 90-ий сезон дня 23 вересня ц. р., театральний критик „Лонг Айленд Пресс" (середа 24 вересня ц. р.) Байрон Белт у рецензії п. н. „Гарний спів — слаба постанова" („Good singing - poor theater"), між іншим пише: „„... у допоміжних ролях Даглес Олс-тедт, Ніко Кастел і, зокрема, Андрій Добрянський, були знамениті..." („excellent").

В Англії помер о. д-р А. Михальський

Ноттінґгам, Англія. — „Нова Зоря" — український католицький тижневик інформує, що в Ноттінґгамі, Англія, момер в місцевому шпиталі радник Апостольського екзархату в Англії о. д-р А. Михальський. Отець Антін Михальський народився 12-го серпня 1924 р., в селі Гайворонка, пов. Підгайці. Служив при Українській Дивізії УНА, був інтернований в таборі для полонених в Ріміні. Богословські студії закінчив у Римі, де осягнув академічний ступень доктора Богословія. Був рукоположений на священика св. п. Кир Іваном Бучком 3-го травня 1951 року. Коротко обслуговував українських втікачів в Трієсті, а від 1953 р. душпастирював в Англії. Покійний о. д-р А. Михальський був членом Єпископської Консисторії, головою Церковного Подружного Трибуналу, Капеляном Спілки Української Молоді. Він був також автором багатьох статтей на церковні, душпастирські і філософські теми.

Окружний Комітет Відділів УНС в Рочестері

(Закінчення зі стор. 1-ої)

висловив признання секретарям, які здобули 10 і більше членів цього року: секретар 316 Відділу Володимир Гавриляк здобув 22 члени, секретар 217 Відділу Теодор Кубарич здобув 15 членів, секретар 367 Відділу Василь Попович здобув 15 членів і секретар 437 Відділу Михайло Малинівський здобув 10 членів. Опісля доповідач дав ряд технічних порад секретарям як збільшити продуктивність в їхніх Відділах. Апелем до виконання квоти Округи, яка виносить 185 членів, Василь Оріховський закінчив свою доповідь.

По доповідях відбулася дискусія, в якій порушено справи Української Будівлі, Боргових зобов'язань, ювілейної кампанії та гіпотечних позичок. Дискутантам відповіли Степан Гавриш і Василь Оріховський.

Закриваючи наради, голова Округи Василь Гузар запевнив представників Союзу, що доложить всіх зусиль, щоб Округа виконала свою квоту для одержання грошевого бонусу та причинитися до здійснення наміченої мети — збільшення кількости членства УНС до 90.000. Обмін думками і плянами продовжувався при спільній перекусці, яку приготовила секретарка 36 Відділу п-і Марія Ковальчук та голова згаданого Відділу пані Стела Гошовська.

Відділи УНСоюзу Округи Боффало...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

зобов'язань. Головний організатор дав вияснення про користі для членів та Відділів, які інвестують свої ощадності в Українській Будівлі УНС.

Обласний Організатор Василь Оріховський подав ряд технічних порад секретарям відносно організаційної праці та вказав на успіхи Округи, яка має всі можливості здобути грошевий бонус виконавши свою квоту. Він висловив признання голові Округи мґр. Кобринові за взірцеве ведення Округи та склав подяку секретарці 127 Відд. Марії Гаравус за здобуття 26 членів і секретареві 360 Відділу мґр. Іванові Гаврилюкові за здобуття 19 членів.

Голова Відділу УККА директор Василь Шарван у першу чергу вітав головного організатора УНС Степана Гавриша з прибуттям перший раз на територію громади Боффало та побажав йому успіхів на новому пості. Він склав признання Окрузі за успіхи, при чому висловив побажання Окрузі і цілості УНС дійти до наміченої мети. За словами п. Шарвана, союзова громада — союзові Відділи Канади й Америки — мають всі можливості збудувати „такий пам'ятник" основноположникам та піонерам в ювілейному році — дійти до 90.000 членів.

По доповідях і привіті ви-в'язалася дискусія в якій заторкнено осінню кампанію, Українську Будівлю, Боргові зобов'язання, фінансову господарку Союзу, вислід голосовання 28 Конвенції та інше і висловлено ряд побажань до Екзекутиви УНС.

На всі питання дискутанти одержали відповідь від Степана Гавриша.

Закінчуючи збори, мґр. Атанас Кобрин запевнив представників Союзу, що поробить всі заходи, щоби допомогти Окрузі здобути 100 членів, а УНСоюзові дійти до 90,000 членів.

АВТОМ ДО НЮ ЙОРКУ ІЗ САСКАЧЕВАНУ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Моє загальне враження з Конґресу було, — особливо слухаючи привітів і побажань з-за океану, — що жінки нарешті пробудилися; що вони наче подали дружні руки одна другій; що почерез море і великі простори миль, що ділили їх, помимо різниці віку, релігійних ісповідань і виховання — жінки з'єднувалися в праці для взаємного розвитку, духового освідомлення і національної ідентичности.

Так, я була дуже рада, що я взяла шанс і приїхала на Конґрес у Ню Йорк.

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ В ЕКЗИЛІ „СЛОВО"

— влаштовує —

в Ню Йорку, в суботу, 5 жовтня 1974 р.

о 7-ій год. вечора в приміщенні Літературно-Мистецького Клюбу

ДОПОВІДЬ

гостя з Едмонтону, літературознавця

ЮРІЯ СТЕФАНИКА

„ЦІЛКОМ ІНАКШИЙ РОМАН ЕММИ АНДІЄВСЬКОЇ"

Вечір відкриє Голова ОУП „Слово" проф. ГРИГОРІЙ КОСТЮК

Доповідь попередить вступне слово поета БОГДАНА КРАВЦЕВА

На цю небуденну імпрезу запрошуємо Українців нашої Метрополії.

УПРАВА ОУП „СЛОВО"

86-ий ВІДДІЛ СУА в НЮАРКУ, Н. Дж.

— влаштовує —

в п'ятницю, 4-го жовтня 1974 р., о год. 7:30 вечора

в залі Української Православної Церкви

Лайонс Авеню, Ірвінґтон, Н. Дж.

Літературно-Мистецький Вечір

ЮРІЯ СТЕФАНИКА (Едмонтон)

і

ЯКОВА ГНІЗДОВСЬКОГО (Ню Йорк)

Вступне слово ГРИГОРІЙ КОСТЮК

голова Об'єднання Письменників в екзилі „Слово".

Рівночасно відбудеться

ВИСТАВКА ДЕРЕВОРИТІВ ЯКОВА ГНІЗДОВСЬКОГО

На цю імпрезу просимо Українське Громадянство Нюарку, Ірвінґтону і околиці.

УПРАВА ВІДДІЛУ

Увага! Чикаґо й околиця! Увага!

УКРАЇНСЬКИЙ ПУБЛІЦИСТИЧНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ в ЧИКАҐО

запрошує все Українське Громадянство на

доповідь д-ра ОМЕЛЯНА ПРІЦАКА

голови Комітету Українських Студій при Гарварді на тему

НАУКА і ПУБЛІЦИСТИКА

в суботу, 12-го жовтня 1974 року

о годині 7-ій вечора

в залі „ЛЕВІВ" при 2353 Вест Чикаґо вул.

Після доповіді — запитання і дискусія.

ПОДЯКА

В днях 23-24 серпня 1974 року, місто Лос Анджелес, відвідав Танцювальний Ансамбль „Калина" з Торонта. Українська Громада Лос Анджелесу, в цих кількох рядках, складає щирі ґратуляції філії УНО в Торонті та Організації МУНО за так вміло зорганізовану молодь.

Ансамбль „Калина", складається в більшості з молоді вже третього покоління українських канадців.

Молоденькі личка, чар ніжної пісні, скорі рухи виконані в наших рідних танках, зачарували нашу громаду. Ансамбль „Калина", залишив в нашому Лос Анджелесі надзвичайно гарний спомин.

Ми, безпосередньо складаємо щиру подяку всім виконавцям, директорові групи панові Семенові Джуґан, пані диригентці П. Гарасимчук, голові філії УНО в Торонті панові адвокатові Р. Костюк та всім опікунам групи, за їх тяжку та віддану працю, для поширення української культури.

І ось пригадуються слова великого поета Івана Франка: „Праця єдина з недолі нас вирве, нумо ж до праці брати".

Ті слова є різко закарбовані в молодих серцях Танцювального Ансамблю „Калина".

За Управу УКО —

ВОЛОДИМИР СТОЙКО, голова

Український Літературно Мистецький Клюб Ню Йорк 149-2- га

Ню Йорк. З Літературно-Мистецького Клюбу повідомляють, що в приміщенні цього ж Клюбу, в п'ятницю 4-го жовтня ц. р. о год 7.30 вечора, відбудеться „Стрілецький вечір" в пошану 60-річчя Збройного Чину УСС. Вечір відкриє д-р Іван Козак. Доповідь про стрілецький чин виголосить д-р Степан Ріпецький, а Христя Сливоцька (Студія Мистецького Слова) відчитає уривок із книжки письменника Михайла Островерхи „Грозна Калини". У музичній частині програми вечора виступить солістка Ганна Ширей, при фортепіяні Калина Чічка-Андрієнко.

КУРІННІ КОМАНДИ 23-го КУРЕНЯ УПС і 27-го КУРЕНЯ УСП „ХМЕЛЬНИЧЕНКИ"

діляться болючою вісткою зі своїми Членами, Пластовою Братією та Громадянством, що в неділю, 29-го вересня 1974 року з волі Всевишнього, відійшов на Вічну Ватру кол. четар УСС та УГА та наш Почесний Член

пластун сеніор довір'я проф. МИРОН ЗАКЛИНСЬКИЙ

ПАНАХИДА — в середу, 2-го жовтня ц. р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні П. Яреми при 7-ій вул. в Ню Йорку, Н. Й.

ПОХОРОН в четвер, 3-го жовтня 1974 р. о 9-ій год. ранку із похоронного заведення П. Яреми на український цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Хай чужа земля буде Йому пером.

Вшановній Родині Покійного складаємо наші щирі співчуття.

КУРІННІ КОМАНДИ „ХМЕЛЬНИЧЕНКІВ"

УПРАВА ШКІЛЬНОЇ РАДИ УККА ДИРЕКЦІЯ ПЕДАГОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ УКРАЇНОЗНАВСТВА

у великому смутку повідомляють ВШ. Учительство, Батьків та Прихильників Шкіл Українознавства, що 29-го вересня 1974 р. відійшов у Вічність на 85-му році життя

Проф. Д-р КОСТЬ КИСІЛЕВСЬКИЙ

довголітній член Управи Шкільної Ради УККА, професор Педагогічного Інституту Українознавства, б. професор гімназій на Рідних Землях, б. директор гімназії в Байройті, Німеччина, б. директор Шкіл Українознавства в Ню Йорку і Нюарку, визначний педагог і вчений дослідник, автор шкільних підручників, визначний суспільно-громадський діяч.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Достойній Дружині і Рідні Покійного, складаємо щирі слова співчуття у їх тяжкому горю.

ТОВАРИСТВО АБСОЛЬВЕНТІВ УКРАЇНСЬКОЇ ГОСПОДАРСЬКОЇ АКАДЕМІЇ та УКРАЇНСЬКОГО ТЕХНІЧНО-ГОСПОДАРСЬКОГО ІНСТИТУТУ

з сумом повідомляє, що дня 28-го вересня р. Б. 1974 відійшов у Вічність Прихильник Товариства ІНЖЕНЕР-ТЕХНОЛОГ

св. п. ВАСИЛЬ ІВАНИС

професор Української Господарської Академії та Українського Технічно-Господарського Інституту, кол. міністер торгу і промисловости Кубанського Уряду, пізніше прем'єр-міністер того ж уряду та в. о. Кубанського Військового Отамана.

ПОХОРОН відбувся 2-го жовтня 1974 р. з Катедри св. Володимира в Торонто, Канада на Проспект цвинтар.

Рідним і Близьким Спочилого висловлює співчуття —

УПРАВА ТОВАРИСТВА

ALUMNI of UHA-UTHI
558 Summit Avenue, Jersey City, N.J. 07306, USA

В неділю, 13-го жовтня 1974 року, о год. 3:30 по пол.

в залі С. Т-ва „Леви"

при 2353 W. Chicago Avenue, Chicago, Ill.

— відбудеться —

ДОПОВІДЬ З ІЛЮСТРАЦІЯМИ

Учителя Рідної Української Національної Віри

Лева Силенка (Орлигори)

на тему:

УКРАЇНА — КОЛИСКА НАРОДІВ ІНДО-ЕВРОПЕЙСЬКОЇ РАСИ, РІДНІ Й ЧУЖІ ДУХОВНІ ВАРТОСТІ, ФІЛОСОФІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ВОЛІ, НОВИЙ СТИЛЬ БОРОТЬБИ ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ.

По закінченні доповіді, запити і відповіді. Усіх Українців щиро запрошуємо.

УПРАВА СТАНИЦІ РУНВіри ім. Т. ШЕВЧЕНКА

НА ФОНД ВИДАННЯ „ДЕННИКА НАЧАЛЬНОЇ КОМАНДИ УКРАЇНСЬКОЇ ГАЛИЦЬКОЇ АРМІЇ"

зложили:

Д-р Василь МАРЧУК, Іллінойс	$25.00
Д-р Тома ВОРОВЕЦЬ, Чикаґо	10.00
Сот. Осип УТРИСКО, Нюарк	10.00

За фінансову піддержку дякує — Українське Кооперативне Видавництво „ЧЕРВОНА КАЛИНА"
P.O. Box 507, Church Street Sta., New York, N.Y. 10008

Замість квітів на могилу бл. п. ІВАНА СТАНЬКА нашого Товариша і Земляка, жертвуємо 15.00 долярів на „Церкву в Потребі".

Дружині і Дітям, складаємо щирі вирази співчуття.

Катерина і Андрій БУКИ

ПОВІДОМЛЕННЯ

82-ий Відділ СУА в Ню Йорку

інформує, що з огляду на Панахиду і Жалобну Академію за трагічно згинутих 500 жінок-в'язнів в концтаборі Кінґіру — запляновано

ЗУСТРІЧ З НАГОДИ 10-РІЧЧЯ 82-го ВІДДІЛУ в НЕДІЛЮ, 6-го ЖОВТНЯ 1974 р. відбудеться одну годину пізніше,

цебто 5:30 по пол.

УПРАВА ВІДДІЛУ

З великим смутком повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що 29-го вересня 1974 р. в Елмгурст, Н. Й. відійшов у Вічність на 80-му році життя

ПРОФ. МИРОН ЗАКЛИНСЬКИЙ

ПАНАХИДА буде відправлена в середу, 2-го жовтня 1974 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку, Н. Й.

ПОХОРОН в четвер, 3-го жовтня 1974 р. о год. 9:30 ранку з того ж похоронного заведення на український цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Братанки: ЯРОСЛАВА ВАСИЛАК з родиною
МАРІЯ СТРІЖКАК з родиною
ОЛЕНКА ЗАКЛИНСЬКА-ҐЕРДАН
Брати: ВОЛОДИМИР ЗАКЛИНСЬКИЙ, Франція
ЗЕНКО ЗАКЛИНСЬКИЙ, Франція
ЯРОСЛАВ ЗАКЛИНСЬКИЙ з родиною в Україні
Родина: ВОЛОДИМИР, МАРІЯ, д-р ОРЕСТ ЗАКЛИНСЬКІ
ЛЯЛЯ ТОМАСЕЛІ з чоловіком і дітьми

ЧЕРВОНІ КОНКУРЕНТИ НА ЧОРНОМУ КОНТИНЕНТІ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

їхнім обіцянкам та залицянню щодо африканців. З другого боку — вони одне одного обвинувачують у невірнім підході, у невірних кроках до цієї справи, до комуністичної ідеології, у ворожих та шкідливих діях і політиці.

Дуже серйозно і яскраво обвинувачують совєти Китай. Вони Китай обвинувачують у тому, що Мао Тсе-тунґ зі своєю партією намагається зірвати єдність „соціялістичних сил та країн національного визволення". Вони стверджують, що з тих пір, як китайські лідери стали на „антимарксистський" шлях, то їх (китайців) вже більше не цікавить „єдність соціялістичного співжиття і співпраці та національне звільнення від колоніялізму і незалежність". Вони переконані, що китайці бажають нав'язати народам Африки свої шкідливі погляди маотсетунґські, і тим випхнути з Чорного Континенту соціялістичні гасла і місію СССР в Африці. Як пише в одній статті совєтський журналіст Е. Апалін, в журналі „Азія і Африка" — авантюризм, намагання протиставити одні народи другим, шантаж і натиск, розкол проґресивних організацій Африки, ось, далеко неповний перелік метод здійснювання китайської політики у відношенні двох континентів". Негри, однак, не піддаються хитрим задумам Пекіна і, як далі пише той самий автор, „Китай, побачивши, що негри не збираються приймати їхньої політики і не зважають на їхню пропаганду, Пекін надає гегемонії на африканському континенті форму особливих ідеологічних концепцій". Як змальовує цей автор, то Пекін у своїй ідеології виставляє лише одну форму антиімперіялістичної боротьби, це „народну війну", і тому ще раз підкреслює, що в цій війні африканці мусять керуватися виключно маотсетунґізмом, тобто войовничою думкою Мао Тсе-тунга, і що африканські народи лише з цим поняттям можуть осягнути повну свободу і проґрес.

СССР обвинувачує Китай в іґноруванні та бойкоті таких країн як Альжир, Малі, Ґвінея, Танзанія, Конґо (Бразавілл), які ніби ідуть за ідеологією СССР, і що так зв. культурна революція, створена Мао Тсе-тунгом, дискредитує в очах Африки та Азії „соціялістичні правдиві ідеали, дає нові арґументи для антикомуністичного фронту".

СССР за підписаною умовою з 35 країнами Африки і Азії помагає економічно і технічно цим країнам. Китайці також уділяють певну допомогу африканцям, але, в основному, в легкій промисловості та в сільському господарстві, що не змінює самої структури африканського господарства, яке так намагається змінити по своєму совєтському зразку Москва. Самі Совєти у своїй пресі обвинувачують Китай, що Мао Тсе-тунґ використовує всякого роду зв'язки з африканськими народами, щоб відірвати їх від „соціялістичного (комуністичного) бльоку" та створити з ними окремий замкнутий бльок, головна роля в котрому мусіла б належати Китаєві. СССР вбачає в політиці Китаю в Африці і Азії намагання викликати у тих народів недовір'я та ненависть до СССР і до його сателітів. Що ніби китайці поширюють тезу, що інтереси „бідних країн" стоять в суперечності до інтересів „багатих країн", не зважаючи на те, чи вони соціялістичні чи капіталістичні. СССР вбачає в політиці китайців у Африці старання своєю політикою відгородити національно - визвольний рух народів тих країн від Совєтського Союзу, і що Пекін дійшов у тому напрямі, як висловлюється сама совєтська преса, до „потворних" закликів до народів Африки — „об'єднатися для розгрому" не імперіялізму, а для розгрому . . . СССР.

У лютому 1967 року газета „Го-мо-жо" стверджувала, що СССР це ніщо інше, як „загальний ворог "Африки й Азії, а в день „Зімбабве" (в березні), в день т.зв. солідарности в боротьбі з расистським режимом у Родезії, китайський комітет „афро - азійської солідарности" замість того, щоб виступити проти Яна Сміта (диктатора Родезії) звернувся до народу Зімбабве із закликом „піднятись на бунт проти СССР". Китайці намагаються використовувати у свою користь всілякі непорозуміння поміж африканськими народами і державами, роспалюють у них расову і релігійну ненависть та забобони, територіяльні претенсії і провокують різні злочини, і цим, на думку совєтів, маотсетунґівська партія лише скріплює позицію капіталістичної політики Заходу та ЗСА в Африці і перешкоджає тим самим совєтській політиці мати в тих країнах успіх.

Воно, властиво, так і є. Культурна революція в Китаї спонукала багато держав Азії і Африки звернутися по захист до Заходу і до ЗСА зокрема. Крім того, як висловлюється совєтська преса, політика Пекіна ясно відкрила своє обличчя і намір китайських лідерів підпорядкувати „афро - азійську солідарність" народів своїй контролі і впливам. Танзанійська газета „Нгурумо" писала свого часу, що Китай намагається мати повністю в своїх руках організацію „Солідарности Африканських Народів" і, що дух великодержавного китайського шовінізму і гегемонії ясно видно в самій „великій культурній його революції". В цьому напрямі китайці під час третього з'їзду Організації Солідарности народів Африки й Азії" робили всілякі старання перешкодити цьому з'їздові, створювали труднощі всякого роду, хотіли зірвати УП сесію наради цієї організації, що відбулась у місті Нікозії, і назвали навіть саму сесію „великим заговором проти народів Африки і Азії". Чому? Бо ця сесія була під совєтським керуванням. Далі, Пекін був проти конференції в Альжирі, створеної за намовою СССР, і назвав цю конференцію „незаконною" та створив ніби окрему організацію з народів Африки і Азії, яка могла б оформитися пізніше в Пекіні. Очевидячки, китайці хочуть до Пекіна затягнути всі організаційні осередки і штаби народів Африки та Азії, щоб мати їх завжди під своїм впливом.

Пекін був взяв під свій вплив і т.зв. „Панафриканський Конґрес" — ЮАР, який уважається навіть антикомуністичним. Отож Совєтський Союз страшенно всім цим незадоволений і обурений. Совєти обвинувачують Червоний Китай навіть і в ізраїльсько - арабському конфлікті, в котрому, на їх думку, Пекін старався розсварити і поділити арабські держави і зруйнувати їх єдність і солідарність. Між іншим, китайці відмовилися були вислати своїх делеґатів на „Надзвичайну конференцію Організації Солідарности Народів Африки та Азії", що відбулася свого часу в Каїрі у зв'язку з конфліктом ізраїльсько - арабським.

В останні часи в ОН тільки і бачиш все нові та нові звідомлення і публікації совєтські чи Червоного Китаю, направлені одні проти других. У цій площині Китай нападає на СССР як на імперіялістичну та фашистську країну, а головне, порівнює вождів СССР та цілу їхню політику до політики царської імперіялістичної Росії. Називає Китай Москву і СССР „ревізіоністами", „диктаторами", що нищать окремі нації, їх мову та культуру, зокрема український нарід, як рівнож, закид цей спрямовують на СССР і по відношенню до Прибалтики, народів Кавказу й інших. (Press release No. 66, May 11, 1974) під заголовком — "Sinister stuff of old Tsar under cloak of Leninism. Analysis of Soviet Revisionist Policy of National Rapprochement".

У цій статті Китай закидає Московській кліці русифікацію на землях України ще гіршу, як була колись за царя. В статті ч. 69 з 15 травня біжучого року під заголовком" Soviet Revisionist expansion and agression in Indian Ocean".

Червоний Китай виявляє широкі імперіялістичні загарбницькі пляни Москви щодо володіння просторами Індійського Океану і щодо мілітарної загрози для світу. Далі, в публікації ОН ч. 104 з 22 серпня, ч. 105, 106, 107 з серпня ц.р. Китай декларує могутність свого господарства і політичних поглядів щодо самого Китаю і до світових подій. Натомість СССР у своїх публікаціях в ОН обвинувачують Китай, т. зв. „маоісти", у тому, що він іде все далі і далі в своїх наклепах і пропаґанді проти СССР.

До речі треба зауважити, що делеґати Червоного Китаю, яких є досить багато в ОН, відрізняються від усіх делеґатів своєю особливою маотсетунґською одіжжю у френчах, без краваток чорного чи сірого кольору, без жадних прикрас чи відзнак, і провадять дуже жваву і активну політику. В розмовах з поодинокими китайськими делеґатами (на що вони дуже неохочі і обережні), рівнож, відчувається не абияка ворожнеча до СССР. Таким чином, кожна з цих комуністичних потуг обвинувачує одна одну у відступах від правдивої доктрини комунізму і кожна з них намагається запевнити світ у правовірності своєї ідеології та привернути до себе увагу і зрозуміння інших народів, зокрема народів Африки на Чорному Континенті, де кожна з цих могутніх країн веде активну пропаґанду.

Багато можна привести свіжих і нових фактів з активности Червоного Китаю на Чорному Континенті проти свого приятеля, а тепер ворога, СССР. Як же реаґують на це все африканські народи та нові самостійні держави? Мушу ствердити, що африканські народи за короткий час свого існування після звільнення від колоніялізму багато дечому навчилися. Багато вони зрозуміли і відчули в політичній пропаґанді Червоного Китаю і його конкурента Червоної Москви. Отримуючи певну фінансову, технічну, наукову чи навіть мілітарну допомогу від комуністичного бльоку, африканські народи мають свої власні погляди, своє власне життя, соціяльну структуру, свої власні духово релігійні та культурні потреби. В своїх дипломатичних зносинах з іншими державами світу вони добре знають, що їм корисне і потрібне, і від кого їм належить очікувати правдивої допомоги та поради. Що ж до обох червоних конкурентів на Чорному Континенті, то їм несолодко і неспокійно, — дошкуляють вони один другому аж занадто, що й сама совєтська преса про це вже не мовчить, як звичайно, а широко розголошує своє незадоволення з конкуренції та шкідливої діяльности свого противника — Червоного Китаю на Чорному Континенті.

ТАРЗАН, 7186. ЄГИПЕТСЬКА ТАНЦЮРИСТКА

Ми, Тарзане, мусимо виглядати дуже чесними!... Ніхто не вірить, що ми маємо щось „на продаж"...

Може бути, що з нас тільки погані брехуни, Петре... Але я чомусь відчуваю, що тут криється щось більше, як виглядає назовні!

Ходімо звідси, Петре, та вернімось до пристані! Думаю, що потрібно перевести „мале шпигунство"...

Підожди! Що це?...

... Єгипетська танцюристка! Нам справді не так спішно... Чи не так, Тарзане?